

Súd: Krajský súd Nitra  
Spisová značka: 9Co/215/2015  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4412221922  
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 07. 2015  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Vallová  
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2015:4412221922.3

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Vallovej a členiek senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSŤ, s. r. o. so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, v konaní zastúpený Fridrich Paľko, s. r. o. so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, proti žalovanému: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava, o zaplatenie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 8. decembra 2014 č. k. 8C/669/2012-90 a o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Komárno zo dňa 29. januára 2015 č. k. 8C/669/2012-108 v časti týkajúcej sa zaplatenia súdneho poplatku za podané odvolanie, takto

### rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

Odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa zaplatenia súdneho poplatku za podané odvolanie **p o t v r d z u j e .**

### odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal voči žalovanému zaplatenia majetkovej škody vo výške 125 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 385 eur podľa zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom OS Nové Zámky v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 14Er/1179/2008.

Svoje rozhodnutie po právnej stránke oprel o ust. § 1, § 2, § 3, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1 a § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ako aj o príslušné ustanovenia Exekučného poriadku - 44 ods. 2, § 41 ods. 1, ako aj zistený skutkový stav. Z hľadiska skutkového stavu mal za preukázané vykonaním dokazovania a to oboznámením sa s exekučným spisom, vedenom na OS Nové Zámky pod sp. zn. 14Er/1179/2008, že dňa 05. 11. 2008 súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý doručil OS Nové Zámky žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podľa zák. č. 233/1995 Z. z. vo veci oprávneného: Pohotovosť, s. r. o., IČO: 35 807 597 proti povinnému: N. I., o vymoženie 14.494 Sk s príslušenstvom. Uznesením zo dňa 18. 12. 2008 pod č. k. 14Er/1179/08-7 OS Nové Zámky žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v časti o zaplatenie trov právneho zastúpenia oprávneného v exekúcii vo výške 1.632 Sk zamietol. Následne dňa 18. 12. 2008 vydal pre súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého poverenie v zmysle § 45 ods. 1 zák. č. 233/1995 Z. z. na vykonanie exekúcie na základe rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a. s. v Bratislave č. k. SR 06723/08 zo dňa 22. 07. 2008. V danej veci súd prvého stupňa podľa citovaných zákonných ustanovení posudzoval existenciu predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu uplatňovanú žalobcom v tomto konaní. S poukazom na ust. §

44 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti účinného od 01. 02. 2002 do 31. 05. 2010 a za situácie, že exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok, mal za to, že lehota dodržaná nebola a k vydaniu poverenia exekučným súdom došlo až po uplynutí 15 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. I napriek tomuto zisteniu, súd mal za to, že neboli preukázané žalobcom avizované zbytočné prietahy, ktoré tvrdenie podliehalo prieskumnej činnosti súdu z hľadiska platnej právnej úpravy § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. v čase vzniku zodpovednostného vzťahu. Podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy, každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov. V tomto smere rozsiahla rozhodovacia prax z Ústavného súdu ustálila, že pri rozhodovaní, či vo veci došlo k prietahom v konaní, sa zohľadňujú 3 kritériá, ktorými sú: právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka konania a spôsob, akým súd v konaní postupoval. Hodnotiac postup exekučného súdu z hľadiska týchto kritérií je významné a tunajšiemu súdu je známe, že žalobca v pozícii oprávneného podával návrhy na vykonanie exekúcie rádovo v tisícoch obdobných veciach. Pri podávaní návrhov musel počítať s tým, že svojím správaním výrazne ovplyvní vytykanú dĺžku exekučného konania, a preto v postupe následného exekučného súdu, ktorý rozhodol do 43 dní od doručenia návrhu, tomuto súdu s ohľadom na okolnosti v danej veci nemožno vytykať zbytočné prietahy v konaní. V tejto súvislosti poukázal i na judikatúru Ústavného súdu SR (sp. zn. I.ÚS 16/02). V zmysle judikatúry Ústavného súdu nesporne vyplýva, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prietahy v konaní. Je potrebné skúmať aj objektívne okolnosti, pre ktoré súd nemohol rozhodnúť v zákonnej lehote (nález ÚS SR sp. zn. IV.ÚS 471/2012). Poukázal na ust. § 25 zák. č. 514/2003 Z. z., ktorý hovorí, že pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, musia byť splnené zákonné predpoklady vzniku tejto zodpovednosti podľa § 420 ods. 1 OZ, pričom predpoklady vzniku tejto zodpovednosti štátu, teda: 1/ existencia nesprávneho úradného postupu, 2/ vznik škody, 3/ príčinná súvislosť medzi vznikom škody a nesprávnym úradným postupom musia byť splnené súčasne. Samotné zistenie, že k vydaniu poverenia na vykonanie exekúcie exekučným súdom došlo po uplynutí zákonnej lehoty však ešte samo osebe nezakladá zodpovednosť štátu podľa zák. č. 514/2003 Z. z. V danom prípade si žalobca svoju dôkaznú povinnosť nesplnil a nepreukázal splnenie všetkých zákonných predpokladov pre uplatnenie škody. Ním predkladané tvrdenia o vzniku škody vo výške 125 eur predstavujúce náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím exekučného súdu o tejto žiadosti súd považuje za zavádzajúce. Vychádzajúc z elementárnej logiky veci totiž žalobca ako právnická osoba, ktorej náplňou činnosti, ako je všeobecne známe, je práve vymáhanie pohľadávok bezosporu na zabezpečenie svojej bezporuchovej činnosti, musí viesť databázu vymáhaných pohľadávok prostredníctvom informačného systému až do ich vymoženia, príp. zániku iným spôsobom a to aj v dobe, keď exekútor poverený vykonaním exekúcie začal exekúciu vykonávať. Pracovné výkony zamestnancov v súvislosti so správou týchto pohľadávok administratívnymi prácami, udržiavaním informačného systému, atď. tak nepredstavujú zmenšenie majetku navrhovateľa v čase nerozhodnutia o žiadosti exekútora. Stav, v ktorom sa žalobca ocitol si zavinil sám a to spôsobom vykonávania podnikateľskej činnosti, pasivitou pri obhajovaní svojich práv, a najmä je už zrejmé, že si uplatňuje ničím neodôvodnené a nepreukázané čiastky v podobe majetkovej škody a nemajetkovej ujmy. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd dospel k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno preukázania ním tvrdeného nesprávneho úradného postupu exekučného súdu a žalobu ako nedôvodnú zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP a žalovanému, ktorý mal vo veci plný úspech, nepriznal náhradu trov potrebných na účelne uplatňovanie práva proti žalobcovi, ktorý vo veci úspech nemal, pretože mu žiadne nevznikli.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonom stanovenej lehote žalobca odvolanie, odôvodniac ho tým, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, súd 1. stupňa nesprávne vec právne posúdil a neúplne zistil skutkový stav veci. Súd rozhodol v merite veci na základe „inšpirácie“ novou právnou úpravou obsiahnutou v ustanovení § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. V právnom štáte a osobitne v spravodlivom súdnom konaní nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenie zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústreďeného postupu, ktorý má dôsledok v nesprávnom súdnom rozhodnutí a takéto rozhodnutie musí byť zrušené. Súd bol viazaný ustanovením § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom pred prijatím zák. č. 412/2012 Z. z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom ustanovenia § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.

z. v znení zák. č. 412/2012 Z. z. Súd svojim rozhodnutím aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Súd vytvára konštrukciu, podľa ktorej je nárok žalobca na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy anulovaný značnou nedôveryhodnosťou údajov. Súd nemôže založiť odôvodnenie o zániku nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom na nedôveryhodnosti údajov. Žalobca nemal k dispozícii súdny spis exekučného súdu, a tak mohol niektoré skutočnosti len usudzovať a to podľa sekundárnych prejavov, ktoré mal v realite. Preto aj ako dôkaz označil exekučný spis a žiadal, aby boli použité v ňom obsiahnuté listiny. Samotná nedôveryhodnosť údajov nemôže nič zmeniť na fakte, že zo strany štátneho orgánu došlo k nesprávnemu úradnému postupu a to preto, že rozhodnutie nebolo vydané v zákonom ustanovenej lehote. Súd nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd však ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktoré je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Exekučný súd rozhodoval o udelení poverenia na vykonanie exekúcie, s čím nemal nič spoločné rozhodcovský súd. Právna istota ohľadom riadneho výkonu exekúcie nemohla byť odstránená rozhodnutím rozhodcovského súdu, ale len súdu exekučného. Súdu neprísluší polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. Súd má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritórne rozhodnutie. Súd svojimi úvahami úplne neguje doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, ktorá je základom štandardu ochrany základných práv v Európe, teda aj práva na spravodlivý súdny proces a osobitne práva na prerokovanie veci v primeranom čase. Štrasburský súd opakovane uviedol, že zodpovednosť štátu za prieťahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú mimosúdne faktory. Štrasburský súd tiež uviedol, že dohovor zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok takým spôsobom, aby vyhovel požiadavkám článku 6 ods. 1, zahrňujúc aj právo na rozhodnutie veci v primeranej lehote. S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu 1. stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Ako dôkaz predložil Znalecký posudok č. 1/2014, vypracovaný Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave, ktorým je jednoznačne preukázané, že nesprávny úradný postup mal na žalobcu negatívny dopad a objektívne spôsobil zníženie jeho majetku a to v posudku určenej výške. Súd prvého stupňa nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením s predloženým znaleckým posudkom. V konaní boli preukázané všetky zákonné podmienky pre vznik nároku na náhradu škody, a preto bolo potrebné rozhodnúť v súlade so žalobným petitom. Ak bol súdu doručený návrh na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť. Žiadal rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vrátiť mu vec na opätovné prejednanie.

Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 10 ods. 1 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 212 ods. 1 OSP bez prejednávania na nariadenom odvolacom pojednávaní a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správny potvrdil. Rovnako ako vecne správne bolo potrebné potvrdiť uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa zaplatenia súdneho poplatku za podané odvolanie.

Žalobca sa podaným návrhom od žalovaného domáhal náhrady majetkovej škody v sume 125 eur a náhrady nemajetkovej ujmy v sume 385 eur, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom súdu, ktorý mal spočívať v nevydaní poverenia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov v konaní vedenom na Okresnom súde Nové Zámky v exekučnej veci sp. zn. 14Er/1179/2008. Exekučným titulom v tejto veci bol Rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenská rozhodcovská a. s. so sídlom v Bratislave zo dňa 22. 07. 2008 č. k. SR 06723/08.

Podľa § 3 ods. 1 písm. d) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 31. 12. 2012, teda v čase, kedy malo dôjsť k spôsobeniu škody (ďalej len citovaný zákon), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa ods. 2 citovaného zákona zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 9 ods. 1 citovaného zákona štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa ods. 2 citovaného zákona právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 ods. 1 citovaného zákona nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods. 1 citovaného zákona, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 19 ods.1 citovaného zákona právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia.

Podľa § 44 ods. 1 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení účinnom do 31. 05. 2010 (ďalej len Exekučný poriadok), exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Podľa ods. 2 citovaného zákona súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Odvolací súd, vychádzajúc z dokazovania súdom prvého stupňa zistil, že súdny exekútor podal na Okresnom súde Nové Zámky žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v predmetnej veci dňa 05. 11. 2008 a dňa 08. 12. 2008 bolo súdnemu exekútorovi udelené poverenie.

Ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. 05. 2010, teda v znení v čase začatia exekúcie obsahuje zákonnú lehotu na vydanie poverenia. Z dokazovania vykonaného súdom 1. stupňa vyplýva, že v danej veci síce k rozhodnutiu súdu 1. stupňa do 15 dní odo dňa žiadosti o udelenie poverenia súdnym exekútorom (12. 11. 2008) nedošlo, avšak vzhľadom k tomu, že pre priznanie náhrady škody spôsobenej nesprávnym radným postupom je okrem nesprávneho úradného postupu potrebné preukázať aj škodu a príčinnú súvislosť medzi vzniknutou škodou a nesprávnym úradným postupom, pričom v danom konaní ani škoda, ani príčinná súvislosť medzi vzniknutou škodou a nesprávnym úradným postupom nebola preukázaná, pričom podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky platí, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty sa nepovažuje automaticky za porušenie základného práva účastníka konania, keďže potrebné zohľadniť všetky okolnosti prípadu a odvolací súd zistil, že v exekučnej veci, od ktorej si navrhovateľ svoj nárok uplatňuje, bolo rozhodnuté v primeranom čase, dospel k záveru, že návrh žalobcu nie je dôvodný a ak ho súd prvého stupňa zamietol, jeho rozhodnutie je vecne správne. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je v zmysle ustanovenia § 212 ods. 1 OSP rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, k odvolacím dôvodom žalobcu dodáva, že keďže žalobca postup súdu, ktorým malo dôjsť k odňatiu možnosti konať pred súdom, v odvolaní nešpecifikoval a odvolací súd po preskúmaní veci a konania, ktoré mu predchádzalo, žiaden takýto dôvod nezistil, v tejto časti považoval odvolanie žalobcu za nedôvodné. Ani nevykonanie

dôkazov podľa návrhov alebo predstáv žalobcu nie je postupom, ktorým by mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože rozhodnutie o tom, ktorý dôkaz súd vykoná, patrí výlučne súdu, a nie účastníkom konania (§ 120 ods. 1 OSP). Tvrdenie žalobcu, že súd v danej veci aplikoval ustanovenie § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu je nesprávne. Súd 1. stupňa citoval dané ustanovenie v správnom znení, a preto je táto námietka žalobcu nedôvodná. K zamietnutiu návrhu žalobcu nedošlo nedôveryhodnosťou údajov žalobcu, ale nesplnením podmienok na náhradu škody, pričom vzhľadom k dĺžke konania súdu nedošlo k predĺženiu trvania stavu právnej neistoty žalobcu neprimeraným spôsobom. Súd v danej veci správne aplikoval platné právo a rozhodol v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, v súlade s právom na spravodlivý súdny proces a v súlade s právom na prerokovanie veci v primeranom čase. Keďže žalobca v konaní pred súdom prvého stupňa nenavrhol vykonanie dokazovania znaleckým posudkom, ani nežiadal prerušiť konanie z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, je potrebné aj v tejto časti považovať odvolanie žalobcu za nedôvodné. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu 1. stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 OSP a v odvolacom konaní úspešnému žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože v odvolacom konaní mu trovy nevznikli.

Krajský súd v Nitre ako odvolací súd podľa § 10 ods. 1 OSP vec prejednal podľa § 212 ods. 1 OSP bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP a dospel k záveru, že aj uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa zaplatenia súdneho poplatku za podané odvolanie je potrebné ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdiť.

Podľa § 1 ods. 1 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len Zákon o súdnych poplatkoch) súdne poplatky sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh a za úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry uvedené v sadzobníku súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov, ktorý tvorí prílohu tohto zákona.

Podľa § 2 ods. 1 písm. a) Zákona o súdnych poplatkoch, poplatníkom je navrhovateľ poplatkového úkonu, ak je podľa sadzobníka ustanovený poplatok z návrhu.

Podľa § 2 ods. 4 Zákona o súdnych poplatkoch v odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie, pri dovolaní ten, kto podal dovolanie. Poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný.

Podľa § 5 ods. 1 písm. a) Zákona o súdnych poplatkoch, poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ.

Podľa § 6 ods. 2 Zákona o súdnych poplatkoch, ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej. Poplatok za dovolanie sa vyberá vo výške dvojnásobku poplatku ustanoveného v sadzobníku.

V zmysle položky 7a sadzobníka súdnych poplatkov Zákona o súdnych poplatkoch súdny poplatok zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom je 20 eur.

Podľa § 10 ods. 1 Zákona o súdnych poplatkoch, ak nebol zaplatený poplatok splatný podaním návrhu na začatie konania alebo dovolania, prvostupňový súd vyzve poplatníka, aby poplatok zaplatil v lehote, ktorú určí spravidla v lehote desiatich dní od doručenia výzvy; ak aj napriek výzve poplatok nebol zaplatený v lehote, súd konanie zastaví. O následkoch nezaplatenia poplatku musí byť poplatník vo výzve poučený. Súd vyzve poplatníka na zaplatenie poplatku splatného podaním návrhu na začatie konania predtým, ako nariadi pojednávanie tak, aby lehota od zaplatenia poplatku do pojednávania, vydania platobného rozkazu a rozkazu na plnenie alebo rozhodnutia bez nariadenia pojednávania nebola dlhšia ako dva mesiace; túto lehotu môže predseda súdu z dôležitých dôvodov predĺžiť.

Odvolací súd po preskúmaní veci a konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že napadnutým uznesením zo dňa 29. januára 2015 č. k. 8C/669/2012-108 v časti, v ktorej súd prvého stupňa uložil žalobcovi zaplatiť súdny poplatok za odvolanie v sume 20 eur, súd prvého stupňa vec správne posúdil po právnej stránke a svoje rozhodnutia aj správne a v dostatočnom rozsahu odôvodnil. Odvolací súd sa s odôvodnením napadnutých rozhodnutí v celom rozsahu stotožňuje, a preto s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 OSP sa v odôvodnení tohto rozhodnutia obmedzil iba na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia bez toho, aby odvolací súd tieto dôvody opakoval.

K tvrdeniam žalobcu, že spoplatneniu podlieha len podanie žaloby na náhradu škody, avšak spoplatneniu nepodliehajú ďalšie úkony vo veci samej, ako sú odvolanie, dovolanie, odvolací súd dodáva, že tento výklad žalobcu ignoruje ustanovenia Zákona o súdnych poplatkoch, a to § 2 ods. 4 tohto zákona, podľa ktorého poplatníkom je ten, kto podal odvolanie, pri dovolaní ten, kto podal dovolanie, § 5 ods. 1 písm. a), podľa ktorého poplatková povinnosť vzniká podaním odvolania a dovolania a § 6 ods. 2, podľa ktorého sa poplatok podľa rovnakej sadzby vyberá aj v odvolacom konaní vo veci samej. Poplatok za dovolanie sa vyberá vo výške dvojnásobku poplatku ustanoveného v sadzobníku. V tomto zmysle je žalobcova interpretácia znenia položky 7a sadzobníka súdnych poplatkov Zákona o súdnych poplatkoch nesprávna, nezohľadňujúca potrebné súvislosti. Ak by súd akceptoval uvedené argumenty žalobcu, znamenalo by to, že ustanovenia Zákona o súdnych poplatkoch stanovujúce vznik poplatkovej povinnosti za odvolanie a dovolanie (§ 2 ods. 4, § 6 ods. 2) by boli obsolentné, vzhľadom na to, že sadzobník súdnych poplatkov Zákona o súdnych poplatkoch neobsahuje žiadnu položku, ktorá by *expressis verbis* určovala súdny poplatok za podanie akéhokoľvek odvolania a dovolania. Pokiaľ súd prvého stupňa vyrubil žalobcovi súdny poplatok za podané odvolanie a dovolanie, nešlo z jeho strany o použitie analógie, ako sa žalobca mylne domnieva, ale o systematický výklad relevantných ustanovení citovaného zákona.

Ustanovenie § 18ca stanovuje, že z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. 09. 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. 09. 2012 sa vyberú poplatky podľa predpisov účinných do 30. 09. 2012. Keďže v danej veci bolo odvolanie podané dňa 12. 01. 2015, pričom išlo o súdny poplatok za konanie (odvolacie konanie), pričom bolo podané až po 30. 09. 2012, nešlo ani o úkon, ani o konanie začaté do 30. 09. 2012, preto, ak súd prvého stupňa vyzval žalobcu na zaplatenie súdneho poplatku za podané odvolanie a poučil ho o následkoch nezaplatenia súdneho poplatku za podané odvolanie, jeho rozhodnutie je vecne správne, a preto odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti týkajúcej sa súdneho poplatku za podané odvolanie podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správne potvrdil.

Následne na zdôraznenie správnosti k námietke žalobcu, uvedenej v odvolaní, že napadnuté uznesenie neobsahuje žiadne dôvody, preto je nepreskúmateľné, odvolací súd dodáva, že aj keď riadne odôvodnenie uznesenia, rovnako ako rozsudku, je súčasťou základného práva účastníka súdneho konania na súdnu ochranu a s ňou súvisiaceho práva na spravodlivý proces podľa článku 46 ods. 1 a článku 48 ods. 2 Ústavy SR, stručné odôvodnenie rozhodnutia o poplatkovej povinnosti spočívajúce len v uvedení, že ide o súdny poplatok za podané odvolanie s uvedením konkrétnej položky sadzobníka súdnych poplatkov v Zákone o súdnych poplatkoch, vyhovuje požiadavke dostatočného odôvodnenia rozhodnutia v zmysle § 157 ods. 2 v spojení s § 167 ods. 2 OSP a nenapíňa intenzitu odňatia možnosti konať pred súdom z dôvodu nedostatočného odôvodnenia napadnutého uznesenia. Podstatou súdneho rozhodovania je totiž poskytovanie materiálnej právnej ochrany dotknutých práv, a nie prepätý formalizmus pri koncipovaní súdneho rozhodnutia. Preto pre dostatočné odôvodnenie uznesenia o uložení poplatkovej povinnosti nie je podstatné, či rozhodnutie súdu obsahuje oddelenú časť s výslovným uvedením nadpisu odôvodnenie alebo odôvodnenie nasleduje bezprostredne vo výrokovvej časti, ale musí byť z neho zrejmé, z akého dôvodu je poplatková povinnosť uložená, v akej výške a podľa ktorej položky.

Okrem toho, odvolací súd mal za to, že ani rozhodnutím súdu prvého stupňa nedošlo k svojvoľnému rozširovaniu okruhu úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku a použitiu analógie legis pri vyrubení súdneho poplatku, ale len k aplikácii ustanovení Zákona o súdnych poplatkoch. Pokiaľ žalobca v odvolaní poukázal na rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo 39/2007, odvolací súd k tomu dodáva, že z tohto rozsudku vyplýva, že pokiaľ nie je stanovená sadzba súdneho poplatku za určitý druh konania v sadzobníku, teda, pokiaľ určité konanie nie je ako poplatkový úkon uvedené v sadzobníku, v rámci

tohto konania nevzniká ani poplatková povinnosť za odvolacie konanie. V danom prípade však už v čase podania odvolania poplatková povinnosť za tento druh konania - žaloba na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom bola stanovená. K prechodnému ustanoveniu § 18ca odvolací súd ešte dodáva, že toto ustanovenie stanovuje, že z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. 09. 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. 09. 2012 sa vyberú poplatky podľa predpisov účinných do 30. 09. 2012. Keďže v danej veci bolo odvolanie podané dňa 29. 01. 2015, pričom išlo o súdny poplatok za konanie (odvolacie konanie), pričom bolo podané až po 30. 09. 2012, nešlo ani o úkon, ani o konanie začaté do 30. 09. 2012, preto, ak súd prvého stupňa vyrubil žalobcovi za podané odvolanie súdny poplatok podľa položky 7 písm. a) sadzobníka súdnych poplatkov, jeho rozhodnutie je vecne správne, preto odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správne potvrdil.

Toto rozhodnutie prijal odvolací senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3 : 0.

**Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.